

Original Article

Civil Preventive Orders in Common Law Criminal Policy: A Reflection on Iranian Law

Azim Aghababaei Taghanaki^{*1} , Mehdi Amini² , Rashid Ghadiri Bahram Abadi³

¹ PhD student in Criminal Law and Criminology, Faculty of Law, Tarbiat Modares University, Tehran, Iran.

² Assistant Professor, Department of Law, Faculty of Literature and Humanities, Shahrekord University, Shahrekord, Iran.

³ Assistant Professor, Department of Law, Faculty of Literature and Humanities, Shahrekord University, Shahrekord, Iran.

[10.22080/lps.2024.27485.1646](https://doi.org/10.22080/lps.2024.27485.1646)

Received:

July 25, 2024

Accepted:

August 17, 2024

Available online:

September 22, 2025

Keywords:

criminal policy,
preventive civil order,
preventive justice,
crime control, risk
management

Abstract

Today, the desire of governments to control crime through prevention and interventions before committing a crime has increased. Some governments, in the light of some concepts including preventive justice, sought to develop punitive measures in crime prevention through the application of civil preventive orders in criminal policy. In this research, using a descriptive-analytical method and using library sources, we will investigate the concept, examples, bases and consequences of civil preventive orders in common law countries and their comparison with similar institutions in Iran. The findings of the research indicate that preventive orders are a part of two-step punitive preventive measures. In the first step, by following the rules of civil procedure, only an order is issued to citizens, and if the order is not followed, in the second step, punishment will be imposed on the person. Advocates of these orders believe that the basis of their application in criminal policy is in preemptive defense of society, more public protection of citizens, expansion of social control networks, speed in responding to norm-breaking behaviors, and better and faster prevention. Among the consequences of their application, we can mention the violates fundamental freedoms, the rule of law, the principle of proportionality of guilt and answers, the principle of separation of powers, the principle of innocence, and the guarantees of a fair trial. Considering that these orders lead to the totalitarianism of the governments and through creating a sense of frustration and as an external provocateur cause the subsequent aggressions of the citizens, their application in the criminal policy of Iran is not suggested.

***Corresponding Author:** Azim Aghababaei Taghanaki

Address: Tarbiat Modares University, Tehran, Iran.

Email: azimaghababaei@gmail.com

Extended Abstract

1. Introduction

Although traditional criminal law has primarily focused on concepts such as crime, criminals, and punishment, aiming to suppress offenders through legal processes, recent developments in criminal matters and criminal policy have brought about significant changes in the criminal and penal policies and laws of many countries.

Following these developments, the strict boundaries of criminal law have been blurred, with criminal categories expanding and benefiting from insights drawn from other branches of legal knowledge to enhance their effectiveness. Modern criminal law draws on various capacities within the legal system, including those found in civil law, to respond to offenders and achieve its objectives.

Today, the boundary between criminal law and civil law is somewhat distinct, yet the influence of these two branches on each other remains clearly visible. Moreover, civil law concepts have increasingly permeated criminal policy. Currently, within the scope of national criminal policies, policymakers and implementers consider not only reactive responses but also proactive measures, including preventive strategies. In recent years, the criminal justice system has increasingly focused on crime prevention through risk management targeting individuals prone to offending.

The intersection of criminal policy, crime control, and risk management with civil law has given rise to a phenomenon known as the civil preventive order. In criminology and criminal sociology, justifications for preventive civil orders

are examined under the concept of preventive justice, which is considered a form of punitive prevention. Preventive civil orders are among the measures designed to control crime and delinquency. In some countries, such as England and Wales, these orders are established by law, while in others, such as Iran, they are applied without explicit legal provision.

2. Methods

This research falls within the category of descriptive-analytical studies and, from a methodological perspective, relies on documentary data obtained through the library method. Accordingly, the primary data collection instrument involves tools such as note-taking, commonly used in library research. In this context, sources related to the research topic—including books, articles, laws, regulations, dissertations, and other relevant materials—have been collected and analyzed.

3. Results

Today, governments increasingly seek to control crime through prevention and intervention before a crime is committed. Some governments, guided by concepts such as preventive justice, have developed punitive measures aimed at crime prevention by implementing civil preventive orders within criminal policy. This research employs a descriptive-analytical method and utilizes library sources to examine the concept, examples, foundations, and consequences of civil preventive orders in common law countries, as well as their comparison with similar institutions in Iran. The findings indicate that preventive orders constitute a two-step punitive preventive measure. In the first step, an order is issued to individuals following civil procedure rules;

if the order is not complied with, the second step involves imposing punishment on the person.

Advocates of these orders argue that their application in criminal policy is justified by the need for preemptive defense of society, enhanced public protection, expansion of social control networks, rapid response to norm-breaking behaviors, and more effective prevention. However, their implementation can violate fundamental freedoms, the rule of law, the principle of proportionality between guilt and punishment, the separation of powers, the presumption of innocence, and the guarantees of a fair trial. Given that these orders may lead to governmental totalitarianism and, by creating a sense of frustration and acting as external provocateurs, provoke subsequent aggression from citizens, their use in Iran's criminal policy is not recommended.

4. Conclusion

Civil preventive orders connect civil and criminal rights through a two-step process designed to respond punitively and decisively to individuals who exhibit signs of potentially committing crimes or engaging in harmful behaviors toward others and society. Policymakers who support the use of civil preventive orders within criminal policy view them as a form of preemptive protection for society. These orders enable the reinforcement of social and public norms without imposing the costs associated with criminalization on the government. Additionally, they facilitate a faster response to behaviors that disrupt public order and enhance both general and specific deterrence within society. However, their use can also lead to numerous negative consequences.

For example: 1) These orders threaten and restrict individual freedoms both during the issuance of the order and in the determination of the guarantee for criminal enforcement. 2) Due to a lack of transparency, they violate the principle of the rule of law. 3) The proportionality between crime and punishment is not ensured. 4) They undermine the principle of separation of powers by transferring the right and duty to define prohibited behaviors. 5) By violating certain fundamental principles of criminal law, both in substance and form, they compromise the principles of fair proceedings. 6) By extending restrictive and punitive measures to the period before a crime is committed, they violate the presumption of innocence. 7) By eliminating the sense of frustration and repression as external provocateurs, they may lead to increased aggression among citizens in the long term. For these reasons, their use in Iran's criminal policy is not recommended, except in very necessary cases.

Funding

There is no funding support available.

Authors' contribution

The authors contributed equally to the conceptualization and writing of the article. All authors approved the manuscript's content and agreed on all aspects of the work.

Conflict of interest

The authors declare no conflicts of interest.

Acknowledgments

We are grateful to all individuals who provided scientific consultation for this paper.

علمی پژوهشی

دستورات پیشگیرنده مدنی در سیاست جنایی کامن‌لا؛ تأملی در حقوق ایران

عظیم آقابابائی طاقانکی^۱ ID، مهدی امینی^۲ ID، رشید قدیری بهرام آبادی^۳ ID

^۱ دانشجوی دکتری حقوق کیفری و جرم‌شناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران.

^۲ استادیار گروه حقوق، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران.

^۳ استادیار گروه حقوق، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران.

doi: [10.22080/lps.2024.27485.1646](https://doi.org/10.22080/lps.2024.27485.1646)

چکیده

امروزه تمایل دولت‌ها به کنترل جرم از طریق پیشگیری و مداخلات قبل از ارتکاب جرم افزایش یافته است. برخی دولت‌ها در پرتو برخی مفاهیم از جمله عدالت پیشگیرنده، در صدد توسعه اقدامات تنبیهی در پیشگیری از جرم از طریق کاربست دستورات پیشگیرنده مدنی در سیاست جنایی برآمدند. در این پژوهش به روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای به بررسی مفهوم، مصادیق، مبانی و پیامدهای دستورات پیشگیرنده مدنی در کشورهای کامن‌لا و تطبیق آن‌ها با نهادهای مشابه در کشور ایران می‌پردازیم. یافته‌های پژوهش حاکی از آن است که دستورات پیشگیرنده مدنی از تدابیر پیشگیرنده تنبیهی و دو مرحله‌ای هستند. در مرحله اول، با رعایت مقررات آیین دادرسی مدنی صرفاً یک دستور خطاب به شهروندان صادر و در صورت عدم رعایت دستور در مرحله دوم کیفر بر شخص اعمال خواهد شد. موافقان، مبنای کاربست آن‌ها در سیاست جنایی را در دفاع پیش‌دستانه از جامعه، حفاظت عمومی بیشتر از شهروندان، گسترش شبکه‌های کنترل اجتماعی، سرعت در پاسخ‌دهی به رفتارهای هنجارشکن و پیشگیری بهتر و سریع‌تر می‌پندارند. از زمره پیامدهای کاربست آن‌ها می‌توان به نقض آزادی‌های اساسی، حاکمیت قانون، اصل تناسب بزه و پاسخ‌ها، اصل تفکیک قوا، اصل برائت و تضمینات دادرسی عادلانه اشاره کرد. نظر به اینکه این دستورات منجر به تمامیت‌خواهی دولت‌ها شده و از طریق ایجاد حس ناکامی و به عنوان یک محرک بیرونی عامل پرخاشگری‌های بعدی شهروندان می‌شوند، کاربست آن‌ها در سیاست جنایی ایران پیشنهاد نمی‌شود.

تاریخ دریافت:

۰۴ مرداد ۱۴۰۳

تاریخ پذیرش:

۲۷ مرداد ۱۴۰۳

تاریخ انتشار:

۳۱ شهریور ۱۴۰۴

کلیدواژه‌ها:

سیاست جنایی، دستور
پیشگیرنده مدنی، عدالت
پیشگیرنده، کنترل جرم،
مدیریت خطر

* نویسنده مسئول: عظیم آقابابائی طاقانکی

آدرس: دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران.

ایمیل: azimaghababaei@gmail.com

۱ مقدمه

هرچند تمرکز حقوق کیفری سنتی بر مفاهیمی همچون جرم، مجرم و مجازات بوده است و برای دستیابی به اهداف خود، در طی یک فرایند، به سرکوبگری مجرمان می‌پرداخت؛ (Niazpour, 2011: 67) لیکن امروزه با توسعه‌ی مفاهیمی همچون قلمروی کیفری^۱ و سیاست جنایی^۲، تحولی شگرف در سیاست‌گذاری‌های جنایی^۳ و کیفری^۴ و حقوق کیفری کشورها ایجاد شده است. پیرو این تحولات مرزهای سخت حقوق کیفری در هم شکسته شده، مقولات کیفری منشعب شده (Delmas-Marti, 2019: 73) و از سایر شاخه‌های دانش حقوق در راستای تعالی خود کمک گرفته است. (Amirian, 2022: 16; Lazerges, 2021: 16) تأثیرپذیری سیستم عدالت کیفری از نهادهای موجود در جامعه‌ی مدنی غیرقابل انکار است. (Lacey, 2001: 7) همچنین حقوق کیفری مدرن از سایر ظرفیت‌های نظام حقوقی از جمله ظرفیت‌های موجود در حقوق مدنی نیز برای پاسخ‌دهی به مجرمان و تحقق اهداف خود کمک می‌گیرد. (Regoli & Hewitt, 2008: 418) امروزه مرز تفکیک حقوق کیفری و حقوق مدنی تا حدودی از هم گسسته و تأثیر و تأثر این دو شاخه از رشته‌ی حقوق بر یکدیگر کاملاً مشهود است. (Coffee, 1991: 1875) به عنوان مثال گاه برای عدم اجرای احکام مدنی مانند عدم پرداخت مهریه و یا عدم پرداخت نفقه، ضمانت اجرای ماهیتاً کیفری یعنی زندان در نظر گرفته می‌شود. (Hart, 1958: 404) به نظر می‌رسد برخی سیاست‌گذاری‌ها در گستره‌ی حقوق مدنی از جمله زندانی شدن شخص در اثر عدم پرداخت نفقه، اقدامی کیفری در پوشش مدنی است. (Katz, 2019: 1242) تأثیرات حقوق مدنی بر حقوق کیفری را می‌توان در مدنی‌سازی حقوق کیفری، (Roustaie & Rahmanian, 2021: 161) توافقی شدن آیین دادرسی کیفری

(Niazpour, 2010: 15)، عدالت توافقی در حقوق کیفری ماهوی (Fazeli Nik & Niazpour, 2023: 34) و مانند آن مشاهده نمود. تأثیر و تأثر این دو شاخه از علم حقوق بر یکدیگر موجب تغییر و تحول این دو شاخه شده است. علاوه بر این مقولات مدنی در بدنه‌ی سیاست جنایی نیز رسوخ کرده‌اند. علت رسوخ مقولات مدنی در سیاست جنایی را می‌توان در سهولت کاربست نهادهای مدنی نسبت به کیفری دانست.

هرچند در گذشته اینکه حقوق کیفری سنتی، پسرو و واکنشی بود؛ ولیکن امروزه در گستره‌ی سیاست جنایی کشورها، در کنار پاسخ‌های واکنشی، پاسخ‌ها و تدابیر کنشی از جمله تدابیر پیشگیرنده مدنظر سیاست‌گذاران و مجریان سیاست‌ها قرار گرفته است. (Lazerges, 2021: 17) در سال‌های اخیر سیستم عدالت کیفری، به پیشگیری از جرم از طریق مدیریت خطر^۵ نسبت به انسان در معرض ارتکاب جرم، متمایل شده است. (Sanders & et al., 2010: 2) پیشگیری از جرم پیرو مداخله‌ی نظام سرمایه‌داری در حکومت‌داری توسعه یافته است. (Crawford, 2009: 811) از طرفی سرمایه‌داری نظارتی^۶ مفهوم مدیریت ریسک را وارد عرصه‌ی سیاست‌گذاری نموده (Moss, 2004: 15) و در راستای کنترل جرم^۷ درصد کنترل رفتارهای ضدا اجتماعی برآمده است. (Ferzan, 2014: 523) امروزه سیاست جنایی کشورها برای پیشگیری از جرم از رویه‌های مدنی نیز استفاده می‌کند. (Ashworth & Zedner, 2012: 542) تلاقی سیاست جنایی، کنترل جرم و مدیریت ریسک، با مقولات مدنی موجب ایجاد پدیده‌ای به نام دستور پیشگیرنده‌ی مدنی^۸ شده است. در توجیهات جرم‌شناختی و جامعه‌شناسی کیفری، دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی ذیل عنوان عدالت پیشگیرنده (به عنوان نوعی پیشگیری تنبیهی) بررسی می‌شوند.

⁵ Risk management

⁶ Surveillance capitalism

⁷ Crime control

⁸ Civil preventive order

¹ Criminal matters

² Criminal policy

³ Criminal policy making

⁴ Penal policy making

به نارضایتی شهروندان از عملکرد حاکمیت در دراز مدت خواهد شد.

۱/۱ پیشینه پژوهش

در ایران پژوهش مستقلی در خصوص دستورات پیشگیرنده مدنی به چشم نمی‌خورد. صرفاً آقای اسماعیلی (۱۳۹۶) در مقاله‌ی «عدالت پیشگیرنده: مهار جرم در بستر نظام حقوقی» یکی از مصادیق پارادایم عدالت پیشگیرنده را دستورات پیشگیرنده مدنی معرفی نموده و در این پژوهش با معرفی خاستگاه تاریخی و عملکرد تدابیر پیشگیرنده که تحت عناوین گوناگون به بخش‌های مختلف نظام حقوقی از جمله حقوق اداری و مدنی راه یافته‌اند، مبانی توجیهی و محدودیت‌های به‌کارگیری تدابیر فوق در پرتو اصول بنیادین حقوقی را مورد بررسی قرار داده است. وجه اشتراک مقاله‌ی حاضر با پژوهش ایشان در این است که در هر دو به عدالت پیشگیرنده و دستورات پیشگیرنده مدنی اشاره شده است. ولی وجه تمایز این دو پژوهش در این است که در پژوهش آقای اسماعیلی، محوریت مقاله بررسی مفهوم و مبانی و مصادیق تدابیر پیشگیرنده تحت عنوان عدالت پیشگیرنده است. و از مصادیق این پارادایم به صورت خیلی مختصر به تعریف و اقسام دستورات پیشگیرنده مدنی (در حد یک صفحه) پرداخته شده است. ولیکن در مقاله‌ی حاضر محوریت مقاله بررسی پیشینه، مبانی، مصادیق دستورات پیشگیرنده مدنی و پیامدهای کاربری آن است. همچنین در این پژوهش برخی مصادیق مشابه دستورات پیشگیرنده مدنی در ایران نیز ذکر شده است. هرچند در ایران پژوهش‌های زیادی در خصوص دستورات پیشگیرنده مدنی انجام نشده است، در نقطه‌ی مقابل در مجلات خارجی پژوهش‌هایی در این خصوص انجام شده است، از جمله مقاله‌ی «دستورات پیشگیرنده مدنی»، مقاله‌ی «پیشگیری و جرم انگاری: توجیهات و حدود»، مقاله‌ی «دستورات پیشگیرانه: یک معضل در جرم‌انگاری؟»

عدالت پیشگیرنده، جلوه‌ی جدیدی به پیشگیری تنبیهی^۱ داده است. در گذشته پیشگیری تنبیهی روشی تعریف می‌شد که به وسیله آن انتظار می‌رفت تهدید کیفری (ارعاب از طریق وعده‌ی کیفر) مانع عمل مجرمانه گردد. (Lejins, 1965: 1) امروزه پیشگیری تنبیهی، به سایر اقدامات نیز تسری یافته است و شامل اقداماتی همچون بازداشت پیشگیرانه برای افراد خطرناک می‌شود. (Harcourt, 2012: 8-9)

دستورات پیشگیرنده مدنی، از زمره تدابیر پیشگیرنده در راستای کنترل جرم و بزهکاری محسوب می‌شوند. این دستورات در برخی کشورها مانند ولز و انگلستان در قانون پیش‌بینی شده (Collins, 2020: 373-374) و در برخی از کشورها همچون ایران بدون اینکه در قانون پیش‌بینی شوند مورد استفاده قرار می‌گیرند. به عنوان مثال در زمان فراگیری ویروس کرونا دستوری مبنی بر تزریق واکسن کرونا صادر شد و ضمانت اجرای آن محرومیت از برخی از حقوق اجتماعی مانند ورود به برخی ادارات یا دانشگاه‌ها یا کار در برخی مکان‌ها بود. برخی از کشورها در زمان همه‌گیری کرونا دستوراتی را تحت عنوان دستور کنترل حرکت^۲ برای پیشگیری از شیوع بیماری کرونا اجرا کردند. (Nadzir, et al., 2020: 1237)

در این مقاله پس از بررسی پیشینه دستورات پیشگیرنده مدنی، مصادیق آن در برخی کشورها همچون بریتانیا و ایالات متحده آمریکا، مبانی و استدلال موافقان این دستورات به بیان پیامدهای منفی کاربری این خط مشی در سیاست جنایی کشورها پرداخته و به بررسی این موضوع پرداخته می‌شود که پیامدهای کاربری آن در سیاست جنایی کشور ایران چه خواهد بود. به نظر می‌رسد کاربری این دستورات بیشتر از اینکه منجر به موفقیت سیاست جنایی در کنترل جرم گردد منجر

² Movement Control Orders (MCOs)

¹ Punitive prevention

مردم باشد. (Van Dijk, 1990: 210) به همین دلیل امروزه علاوه بر سیاست‌های پیشگیرانه‌ی غیرقهرآمیز، سیاست‌های پیشگیرنده‌ی قهرآمیز نیز به سیاست جنایی کشورها رسوخ نموده است. دانشمندان حقوق کیفری و جرم‌شناسی سیاست‌های قهرآمیز پیشگیری از جرم را تحت عنوان عدالت پیشگیرنده^۹ مورد بررسی قرار می‌دهند. (Ogg, 2015: 30) عدالت پیشگیرنده، در اواخر قرن بیستم پدیدار شد و (Tulich et al., 2021: 221) سیاست‌هایی را پوشش می‌دهد که به حاکمیت اجازه می‌دهند به هر طریقی، کسانی که مرتکب جرم نشده‌اند اما به طور منطقی مشکوک به انجام این کار هستند یا تحریک دیگران به انجام این کار هستند را با رفتارهای قهرآمیز منع نماید. (Matravers, 2013: 206) دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی از زمره تدابیر قهرآمیزی هستند که به وسیله‌ی سیاست‌های مربوط به عدالت پیشگیرنده که نوع مدرن از پیشگیری تنبیهی است توجیه می‌شوند.

هرچند حقوق کیفری یک نهاد سرزنشگر است؛ (Ashworth & Horder, 2013: 1) ولیکن امروزه پیشگیری از جرم را نیز در بر می‌گیرد. (Ashworth et al., 2013: 1) با توجه به اینکه ضمانت اجرای کیفری محدودکننده و محروم‌کننده هستند، حقوق کیفری باید به عنوان آخرین راه‌حل وارد عرصه‌ی کنترل جرم گردد. (Husak, 2004: 207; Husak, 2005: 118) این ویژگی تحت عنوان اصل حداقلی بودن حقوق کیفری^{۱۰} بحث می‌شود. (Gholami, 2012: 41) به همین دلیل بهتر است در پیشگیری از جرم به جای تدابیر قهرآمیز و سرکوبگر از تدابیر غیرقهرآمیز، نظارتی و مدنی استفاده شود (Ashworth & Zedner, 2014: 74) امروزه ملاحظه

هر سه مقاله نوشته‌ی اشورث و زدنر^۱ (۲۰۱۴)، مقاله‌ی «نظریه خودمختاری آسیب‌پذیر و مشروعیت نظم پیشگیرنده‌ی مدنی» به قلم رمزی^۲ (۲۰۰۸) و مقاله‌ی «عدالت پیشگیرانه یا پیش‌مجازات؟ پرونده دستورات کنترل» نوشته‌ی زدنر (۲۰۰۷).

۱. بسترهای پیدایش و پیشینه دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی

کنترل جرم جرم به روش‌هایی اطلاق می‌شود که برای کاهش جرم در یک جامعه انجام می‌شود. امروزه رویکردهای کنترل جرم^۳ سیاست‌گذاری‌های جنایی^۴ و متعاقباً سیاست‌گذاری‌های عمومی^۵ را تحت تأثیر قرار داده است. به نحوی که کنترل‌های درونی یا بیرونی جرم، به عنوان یک هدف در سیاست‌گذاری جنایی، به عنوان یک شاخه از سیاست‌گذاری عمومی تبدیل شده است. (Shiri, 2018: 21) از آن‌جا که سیاست‌های کنترل جرم از نهادهای درگیر در امر مبارزه با پدیده‌ی بزهکاری از جمله تدابیر پیشگیرانه و پیشگیرنده^۶ را شامل می‌شود. (Koochi Esfahani, et al., 2021: 608-609) فلذا سیاست‌های کنترل جرم، سیاست‌های پیشگیری از جرم^۷ را بیش از پیش توجیه می‌کند. به گفته‌ی جانسون^۸ پیشگیری از جرم بر چهار محور استوار است. ۱. واقعی بد، ناخوشایند یا مخرب قریب‌الوقوع است. ۲. این احتمال را می‌توان با بصیرت و نبوغ انسانی پیشگیری کرد. ۳. بسیاری از فعالیت‌های پیشگیرانه خارج از مرزهای نظام عدالت کیفری است. و ۴. مداخله انسانی باید قبل از وقوع رویداد نامطلوب آغاز شود. (Johnson, 1987 Quoted from Van Dijk, 1990: 205) سیاست بلندمدت پیشگیری از جرم باید به دنبال کاهش فرصت‌های مجرمانه ایجاد شده توسط عموم

^۶ منظور از تدابیر پیشگیرانه، تدابیر غیرقهرآمیز پیشگیری از جرم و منظور از تدابیر پیشگیرنده تدابیر قهرآمیز می‌باشد.

^۷ Crime Prevention Policy

^۸ Elmer H. Johnson

^۹ Preventive Justice

^{۱۰} The Minimum Principle of Criminal Law

^۱ Andrew Ashworth, Lucia Zedner

^۲ Peter Ramsay

^۳ Crime control policies

^۴ Criminal policy-making

^۵ Public policy-making

دادگاه تشخیص دهد شخص مرتکب یک رفتار ضداجتماعی آزاردهنده شده است. (Campbell & Markesinis, 2002: 1) از زمره این رفتارها می‌توان به رانندگی خطرناک، سگ‌کشی، رفتار مستی، ادرار یا مدفوع در ملأ عام، سیگار کشیدن در مکان عمومی، تف کردن، نژاد پرستی، پرسه‌زدن با منظور، ریختن زباله و مانند آن‌ها اشاره نمود. (Flint & Nixon, 2006) در مرحله‌ی اول محدودیتی در پی ندارند ولیکن در مرحله‌ی دوم، در صورتی که شخص مرتکب رفتاری گردد که به موجب دستور پیشگیرنده‌ی مدنی از آن منع شده است، مجازات می‌شود. (Burney, 2002: 474-475)

۲. دستور عدم مزاحمت^۵، یا دستور عدم آزار (Van der Aa, 2012: 194) در قانون حقوق خانواده ۱۹۹۶^۶. به موجب ماده‌ی ۴۲ این قانون، دستور عدم آزار معمولاً برای منع استفاده یا تهدید خشونت فیزیکی، ارباب، آزار و اذیت، آزار و اذیت یا برقراری ارتباط با شما توسط متجاوز صادر می‌شود. مانند دستور منع شخص آزارگر از حضور در فاصله‌ی معینی از بزه‌دیده.

۳. دستور ممنوعیت از تماشای فوتبال^۷، در قانون تماشاچیان فوتبال ۱۹۸۹^۸، (James & Pearson, 2015: 458; James & Pearson, 2006: 510). به موجب ماده‌ی ۱۴ این قانون، در صورتی که تماشاگر فوتبال مرتکب جرم مرتبط با تماشاگری فوتبال گردد، دادگاه می‌تواند با صدور این دستور محدودیت‌هایی را بر مرتکب جرم بار نماید.

۴. دستور پیشگیری از جرایم جنسی^۹، (Thomas & Thompson, 2014: 19) در قانون جرایم جنسی ۲۰۰۳^{۱۰}. این قانون برخی از جرائم جنسی را در یک جدول احصاء نموده است و در ماده‌ی ۱۰۳ بیان داشته است در صورت ارتکاب هر

می‌گردد که دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی حقوق کیفری شخصی^۱ (Ashworth & Zedner, 2010: 74) و دو مرحله‌ای (Rodgers, 2023 [B]: 2; Ashworth & Zedner, 2012: 563) را ایجاد کرده‌اند که در مرحله‌ی اول به هیچ تدبیر واکنشی قهرآمیز متوسل نمی‌شود ولیکن در مرحله‌ی دوم از تدابیر قهرآمیز استفاده می‌شود. (Methven & Carter, 2016: 228) از این نظر شخصی محسوب می‌شوند که صرفاً برای یک شخص، محدودیت‌های خاصی را در بر می‌گیرند و همانند جرم‌انگاری تقنینی، کل اشخاص یک حاکمیت را مخاطب ممنوعیت‌انگاری قرار نمی‌دهند. و از این نظر دو مرحله‌ای محسوب می‌شوند که در ابتدا یک محدودیت مدنی را بر شخص بار می‌کنند و در مرحله‌ی دوم در صورت ارتکاب رفتار (اعم از فعل یا ترک فعل) مرتکب با ضمانت اجرای کیفری مواجه می‌شود. مخاطب دستور، با توجه به مصداق دستور می‌تواند متفاوت باشد.

۲ مصادیق دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی

این دستورات در کشورهای بریتانیایی مثل انگلستان و ولز جلوه‌ی قانونی به خود گرفته‌اند. برخی از دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در انگلستان را می‌توان به شرح ذیل احصاء و تشریح نمود:

۱. دستورات رفتارهای ضد اجتماعی^۲ (Ashworth & Zedner, 2013: 62; Ramsay, 2012: 46) در قانون جرم و اختلال ۱۹۹۸^۳. شناخته شده‌ترین نمونه از این دستورات، دستور رفتار ضد اجتماعی است. (Burney, 2013: 91) دستورات رفتارهای ضد اجتماعی به موجب قانون رفتارهای ضداجتماعی، جرم و پلیسی‌گری ۲۰۱۴^۴ تغییر و تحول یافته است. این دستورات زمانی صادر می‌شوند که

⁶ Family Law Act 1996

⁷ Football Spectator Banning Orders

⁸ Football Spectators Act 1989

⁹ Sexual Offences Prevention Orders

¹⁰ Sexual Offences Act 2003

¹ Personalized criminal law

² Anti-Social Behavior Orders (ASBO)

³ Crime and Disorder Act 1998

⁴ Anti-social Behavior, Crime and Policing Act 2014

⁵ Non-Molestation Orders

و برای ایشان مجازات حبس چهار سال یا بیشتر صادر شده باشد و دادگاه تشخیص دهد که صدور این دستور ضروری است.

دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی علی‌الاصول توسط دادگاه‌های مدنی صادر می‌شوند. در خصوص اقدامات مربوط به پیشگیری و تحقیق از تروریسم استثنائاً این دستور توسط وزیر بر مبنای شک منطقی و اعتقاد معقول در مورد شخص در معرض ارتکاب جرم تروریستی، صادر می‌شوند. (Ashworth & Zedner, 2014: 76) البته گاهی ممکن است دستور پیشگیرنده‌ی مدنی توسط یک دادگاه کیفری نیز صادر شود. آن هم زمانی است که شخص به مجازات محکوم شده است.

در انگلیس، دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در قانون واحد پیش‌بینی نشدند، بلکه قوانین مربوط به این دستورات پراکنده هستند. این موضوع بیانگر این است که دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی یک سیاست مربوط به کنترل جرم است که در کشور انگلستان از سال‌های گذشته مد نظر بوده است و به همین دلیل در قوانین پراکنده رسوخ یافته است. البته بسیاری از دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در قانون رفتارهای ضداجتماعی، جرم و پلیسی‌گری ۲۰۱۴ مورد اشاره یا دخل و تصرف قرار گرفته‌اند. ولیکن این موضوع بر سیاست‌گذاری‌های مبتنی بر کنترل جرم از طریق اعمال قهرآمیز پیش از ارتکاب جرم تأثیری ندارد. در نظام‌های کامن‌لا، قرار منع موقت^{۱۱} و قرار منع از فعالیت‌های مجرمانه^{۱۲}، از زمره دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی هستند. (Weaver, 2008: 88) از زمره دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در نظام کیفری آمریکا نیز می‌توان به قرار منع اوباش^{۱۳}

یک از این جرایم، امکان صدور دستور پیشگیری از آسیب‌های جنسی^۱ وجود دارد.

۵. دستورات منع مصرف مسکر^۲ (Ashworth & Zedner, 2014: 75)، در قانون کاهش جرایم خشن ۲۰۰۶. به موجب مقررات این قانون در صورتی که شخص در اثر نوشیدن الکل مرتکب رفتارهایی همچون خشونت و تهدید، ادرار در ملأ عام و رفتارهای ضداجتماعی گردد، می‌تواند مخاطب این دستورات قرار گیرد.

۶. اقدامات مربوط به پیشگیری و تحقیق از تروریسم^۳ (Fenwick, 2013: 23)، در قانون پیشگیری و تحقیق از تروریسم ۲۰۱۱. این قانون به وزیر کشور اختیاراتی را اعطا می‌کند تا نسبت به کنترل و پیشگیری از جرایم تروریستی دستورات خاصی را صادر نماید.

۷. دستورات پیشگیری از جرایم سنگین^۴ (Methven & Carter, 2016: 228; Angus, 2016: 12) در قانون عدالت کیفری و مهاجرت ۲۰۰۸ یا قانون جرایم سنگین ۲۰۱۵. به موجب این دو قانون، در راستای خطرزدایی از رفتار مجرمان جرایم سنگین، دستوراتی از جمله محدودیت ارتباط با دیگران، محدودیت سفر و یا گزارش رفتارهای مالی به پلیس صادر می‌شود. پیش از تصویب قانون جرایم سنگین مصوب ۲۰۱۵، در سال ۲۰۰۷ قانون دیگری تحت همین عنوان مجری بود.

دستور محدودیت سفر^۵ (Ashworth & Zedner, 2008: 36) در قانون عدالت کیفری و پلیس ۲۰۰۱ و غیره. به موجب ماده‌ی ۳۳ این قانون، این دستور در مواردی صادر می‌شود که شخص توسط هر دادگاهی به جرم قاچاق محکوم شده باشد

⁶ Serious Crime Prevention Orders

⁷ Criminal Justice and Immigration Act 2008

⁸ Serious Crime Act 2007

⁹ Travel Restriction Orders

¹⁰ Criminal Justice and Police Act 2001

¹¹ Provisional injunction

¹² Injunction against criminal activity

¹³ Civil gang injunction

¹ Sexual Harm Prevention Orders (SHPO)

² Drinking Banning Orders

³ Violent Crime Reduction Act 2006

⁴ Terrorism Prevention and Investigation Measures (TPIM)

⁵ Terrorism Prevention and Investigation Measures Act 2011.

اشاره نمود. (Maxson et al., 2005: 501; Barajas, 2007: 393)

با توجه به اینکه اختیارات قضات در نظام حقوق عرفی گسترده‌تر از نظام حقوقی ایران است، دستورات کاملاً مشابه با دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی حقوق کشورهای همچون بریتانیا در ایران وجود ندارد ولیکن می‌توان ضمن بررسی تفاوت‌ها برخی اقسام دستورات مشابه را یافت. از جمله:

۱. به موجب ماده‌ی ۲۴۷ قانون آیین دادرسی کیفری بازپرس می‌تواند متناسب با جرم ارتكابی، علاوه بر صدور قرار تأمین، قرار نظارت قضایی از جمله معرفی نوبه‌ای خود به مراکز یا نهادهای تعیین شده توسط بازپرس، منع رانندگی با وسایل نقلیه موتوری، منع اشتغال به فعالیت‌های مرتبط با جرم ارتكابی، ممنوعیت از نگهداری سلاح دارای مجوز و ممنوعیت خروج از کشور را صادر نماید. ضمانت اجرای عدم رعایت قرار نظارت قضایی، به موجب ماده‌ی ۲۵۴ قانون آیین دادرسی کیفری، الغای قرار نظارت قضایی و تشدید قرار تأمین کیفری و یا تبدیل به آن است. این دستور نه توسط دادگاه مدنی و نه توسط وزیر کشور، بلکه توسط مرجع تحقیقات مقدماتی، توسط مقام قضایی، به منظور پیشگیری و کنترل جرم صادر می‌شود. این در حالی است که دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی می‌توانند توسط مرجع مستقل از مرجع رسیدگی‌کننده به جرم صادر شوند.

۲. ماده‌ی ۸۱ قانون آیین دادرسی کیفری مقرر داشته است که دادرها و دادگاه‌ها در مقام تحقیقات مقدماتی و تعقیب می‌توانند تحت شرایطی ضمن صدور قرار تعلیق تعقیب، دستوراتی را خطاب به متهم صادر نمایند. برخی از این دستورات مانند ترک اعتیاد، منع از اشتغال، منع از رانندگی، منع از ملاقات با اشخاص و منع از حمل سلاح و غیره دستوراتی ماهیتاً مشابه با دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی دارند. ضمانت اجرای عدم رعایت دستورات، لغو تعلیق و تعقیب مجدد است. در دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی ضمانت اجرا ماهیتی کیفری و تنبیهی مازاد بر مجازات رفتار ارتكابی پیش

از صدور دستور پیشگیرنده دارد ولیکن ضمانت اجرای عدم رعایت دستورات مراقبتی تعلیق تعقیب، الغای ارفاق قانونی است. مشابه این موضوع در مواد ۴۰ الی ۵۵ قانون مجازات اسلامی در ذیل مباحث تعویق صدور حکم و تعلیق اجرای مجازات قابل مشاهده است.

۳. به موجب ماده‌ی ۲۳ قانون مجازات اسلامی، دادگاه کیفری می‌تواند در قالب مجازات تکمیلی مازاد بر مجازات اصلی، برخی محدودیت‌های پیشگیرنده‌ی مدنی از جمله اقامت اجباری، منع از اقامت، الزام به خدمات عمومی، الزام به تحصیل و غیره را مورد حکم قرار دهد و عدم رعایت این مجازات به موجب ماده‌ی ۲۴ در مرحله‌ی اول موجب افزایش مدت مجازات تکمیلی به مدت دو سال و در مرحله‌ی دوم تبدیل آن به حبس یا جزای نقدی درجه هفت یا هشت می‌باشد. مجازات تکمیلی با توجه به اینکه توسط دادگاه کیفری رسیدگی‌کننده به جرم صادر می‌شود از دستور پیشگیرنده‌ی مدنی تفکیک می‌گردد. همچنین امکان صدور برخی از دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی قبل از ارتكاب جرم نیز وجود دارد و این در حالی است که مجازات تکمیلی بعد از احراز مجرمیت و متناسب با جرم ارتكابی صادر می‌شود. مشابه این موضوع را می‌توان در دوره‌ی مراقبت به عنوان مجازات جایگزین حبس نیز مشاهده کرد.

۴. در سال‌های اخیر مشاهده می‌گردد پیامک‌هایی حاوی عدم رعایت حجاب در خودرو با ضمانت اجرای توقیف خودرو برای مالکان خودرو ارسال می‌گردد. این اقدام هرچند مشابه دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی است اما یک تفاوت عمده با آن‌ها دارد. در صورتی که خودرو متعلق به شخص بی‌حجاب باشد، شخص از ارتكاب یک رفتار مجرمانه منع شده است و این در حالی است که در دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی ممنوعیت از یک رفتار غیرمجرمانه موضوع دستور قرار می‌گیرد. در صورتی که شخص دریافت‌کننده‌ی پیامک شخصی به جز مرتکب رفتار مجرمانه‌ی بی‌حجابی باشد، می‌توان موضوع را مشابه دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی

۶. به موجب ماده‌ی ۲۱ قانون نحوه‌ی اجرای محکومیت‌های مالی قانون‌گذار انتقال مال به دیگری به هر نحو به وسیله مدیون با انگیزه فرار از ادای دین به نحوی که باقیمانده اموال برای پرداخت دیون کافی نباشد را مستوجب حبس تعزیری یا جزای نقدی درجه شش یا جزای نقدی معادل نصف محکوم به یا هر دو مجازات دانسته است. همچنین دستور موقت در قانون آیین دادرسی مدنی نیز در ماده‌ی ۳۱۰ مورد اشاره قرار گرفته است. انتقال مال به قصد فرار از دین پس از صدور دستور موقت شباهت‌هایی با دستور پیشگیرنده مدنی دارد. زیرا در مرحله‌ی اول یک دستور پیشگیرنده مبنی بر عدم نقل و انتقال صادر شده است و در مرحله‌ی دوم در اثر نقض این دستور شخص مستحق مجازات به وسیله‌ی مراجع کیفری شده است. ولیکن این مورد نیز با دستور پیشگیرنده مدنی متفاوت است. زیرا در چنین مواردی اولاً دادگاه مدنی در مقام رعایت حق خواهان اقدام به صدور دستور نموده است نه کنترل جرم و رفتارهای ضدا اجتماعی و ثانیاً صدور دستور موقت منوط به درخواست خواهان است و در صورت عدم درخواست دادگاه مدنی صلاحیتی در این خصوص ندارد.

۷. ماده‌ی ۶۰ قانون ثبت اختراعات، طرح‌های صنعتی و علائم تجاری، صدور دستور جلوگیری از نقض حقوق یا نقض قریب الوقوع حقوق توسط دادگاه مدنی رسیدگی‌کننده به اختلافات ناشی از اجرای این قانون را پیش‌بینی کرده است. ولیکن در ماده‌ی ۶۱ که به هنجارگذاری جنایی در رابطه با اختلافات ناشی از اختراعات، طرح‌های صنعتی و علائم تجاری پرداخته است ضمانت اجرای کیفری برای آن در نظر نگرفته است.

آنچه در فوق بیان شد تمام مصادیق مشابه نهاد دستورات پیشگیرنده مدنی در نظام حقوقی ایران نیست.

پنداشت. با این تفاوت که دستورات پیشگیرنده مدنی در حقوق انگلستان در قالب قانون اعمال می‌شوند ولیکن سیاست اتخاذ شده در کشور ایران در قالب سیاست‌گذاری غیرتقنینی (از رهگذر تصویب قانون در مجلس و نظارت شورای نگهبان) اعمال می‌گردد. نظر به اینکه نظر شورای نگهبان در این خصوص وجود ندارد فلذا در مشروعیت این دستورات شبهه به وجود می‌آید. همچنین مرجع اعمال محدودیت‌های تنبیهی در مرحله‌ی دوم در کشور انگلستان، علی‌الاصول دادگاه مدنی است ولیکن در کشور ایران مرجع انتظامی است. از آنجا که قانونی در خصوص اعمال این محدودیت‌ها وجود ندارد در مشروعیت مرجع اعمال‌کننده محدودیت‌ها نیز شبهه وجود خواهد داشت. به منظور پیشگیری از پیامدهایی که در ادامه به آن‌ها خواهیم پرداخت بهتر است چنین اقداماتی در قالب قانون مصوب مجلس پس از تأیید شورای نگهبان در موارد خیلی ضروری به کار گرفته شوند تا در مورد مشروعیت آن‌ها شبهه ایجاد نشود.

۵. قرار تأمین خواسته نیز شباهت‌هایی با دستور پیشگیرنده مدنی دارد. خواهان دعوای حقوقی و شاکی دعوای کیفری می‌توانند مستند به مواد ۱۰۸ قانون آیین دادرسی مدنی و یا ۱۰۷ قانون آیین دادرسی کیفری درخواست تأمین خواسته نمایند. در چنین مواردی پس از درخواست و رعایت شرایط قانونی، به ترتیب از سوی دادگاه مدنی یا کیفری، قرار تأمین خواسته صادر و به موجب آن خوانده یا متهم از دخل و تصرف در آن منع می‌شود. با توجه به اینکه این قرار مستند به اثبات جرم نیست، مشابه دستور پیشگیرنده مدنی است. نظر به اینکه قرار تأمین خواسته مستند به درخواست خواهان یا شاکی بوده و در برخی موارد نیز مستلزم تودیع خسارت احتمالی از جانب ایشان می‌باشد، از دستور پیشگیرنده مدنی مجزا می‌گردد. قوانین آیین دادرسی برای عدم رعایت قرار تأمین خواسته ضمانت اجرای کیفری پیش‌بینی نکرده‌اند.

۳ مبانی ظهور و توسعه‌ی

دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی

در رویکردهای کنترل جرم برخی از تدابیر و علت‌ها موجب شد تفکرات به سمت پذیرش قانونی یا رویه‌ای دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در دولت‌ها گردند. در ادامه به برخی از این مبانی اشاره می‌کنیم.

۳/۱ دفاع پیش‌دستانه از جامعه؛

بازاندیشی اثبات‌گرایی^۱

هرچند مکتب اثبات‌گرایی، بازدارندگی را معلول شدت برخورد با جرایم (حتی جرایم) خرد می‌دانست ولیکن امروزه پس از گسترش فعالیت‌های سازمان‌یافته و تروریستی، شناسایی رفتارهای بالقوه‌ی مجرمانه برای پیشگیری از جرایم مدنظر قرار گرفته است. (Muthaphuli, 2012: 275) این موضوع موجب تغییر پارادایم از «سیاست‌های بازدارنده» به «دفاع پیش‌دستانه»^۲ در قالب اثبات‌گرایی بازاندیشیده‌شده، در بستر حقوق پیشگیری از جرم شده است. (Donkin, 2014: 3) و به گستره‌ی سایر جرایم (به جز جرایم تروریستی و سازمان‌یافته) نیز رسوخ یافت. پیش‌دستی در نظام کیفری معتقد است باید با جرم در مرحله‌ی «پیش جرم»^۳ مقابله نمود. (Zedner, 2010: 23) فلذا پارادایم دفاع پیش‌دستانه، رویکرد واکنش در برابر رفتار مجرمانه را به کنش در برابر رفتار غیرمجرمانه تغییر داده است.

۳/۲ حفاظت عمومی

یکی از مبانی پیدایش و توسعه‌ی دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی، حفاظت عمومی از طریق تمایل به کاهش خطر برای شهروندان با تحدید حرکت افراد خطرناک بالقوه و افزایش نظارت می‌باشد. (Ashworth & Zedner, 2008: 37) هرچند در گذشته مکتب عدالت مطلق معتقد بود که فلسفه‌ی

مجازات اخلاق‌گرایی و عدالت است، (Ardebili, 2014: 109؛ Elham & Burhani, 2018: 61-62) ولیکن امروزه رویکردهای کنترل جرم، بیش از اینکه به اخلاق و اجرای عدالت از طریق اعمال کیفر بر مجرم تمرکز داشته باشند، به مهار جرم^۴ از طریق مدیریت خطر توجه دارند. یکی از علت‌های به هم‌ریختگی ضمانت اجراهای حقوق کیفری و مدنی، ترجیح عدالت بین بزه‌دیده و مجرم نسبت به عدالت مطلق است. (Khodabakhshi, 2013: 60) رویکردهای مدیریت ریسک معتقد است، شناسایی و پیشگیری از بزهکاران بالقوه می‌توان به حفاظت از جامعه پرداخت.

۳/۳ گسترش شبکه‌ی کنترل اجتماعی:

مداخله‌ی دولتی بدون جرم‌انگاری

برخی از رفتارها هستند که علی‌رغم مضر و آسیب‌رسان بودن، فاقد وصف کیفری هستند. همچنین برخی از رفتارها هستند که خبر از ارتکاب جرم در آینده می‌دهند ولیکن به علت عدم جرم‌انگاری امکان مداخله‌ی کیفری در خصوص آن‌ها وجود ندارد. عدم مقابله یا عدم پاسخ‌دهی به این رفتارها گاه موجب نارضایتی بزه‌دیدگان می‌شود. این موضوع موجب افزایش تمایلات به کنترل اجتماعی^۵ شده است و دولت از طریق دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی سعی در کنترل اجتماعی به منظور مقابله با نارضایتی‌ها و همچنین پیشگیری از جرم در آینده هستند. هرچند یکی از راه‌های کنترل اجتماعی هنجارگذاری جنایی از طریق ممنوعیت‌گذاری و کیفرگذاری برای رفتارهای ممنوعه می‌باشد، (Black, 1983: 34; Sears, 2010: 1; Lamb & Weinberger, 2013: 290) ولیکن این‌که برای هر یک از رفتارهای منحرفانه در قانون کیفر در نظر گرفته شود با اصل حداقلی بودن حقوق کیفری در تعارض می‌باشد. همچنین موجب تورم قوانین کیفری خواهد شد.

⁴ Crime control

⁵ Social control

¹ Positivism

² Pre-emptive self defense

³ Pre-crime

۴ پیامدهای کاربست سیاست‌های دستورات پیشگیرندهی مدنی

دستورات پیشگیرندهی مدنی در عمل موجب تسریع پاسخگویی به نشانه‌های رفتارهای هنجارشکن و سرعت در پیشگیری از جرم در وهله‌ی اول خواهد شد. زمانی که سیاست جنایی نیازمند برخورد اولیه به منظور به نمایش گذاشتن اقتدار می‌باشد این دستورات می‌تواند مفید و کارساز جلوه نماید ولیکن در کنار حسن سرعت در پیشگیری و پاسخگویی، معایبی را هم در پی دارد. به عنوان مثال برخی معتقدند رضایت سیاسی که دستورات پیشگیرانه مدنی جدید از آن برخوردار هستند، در ادبیات کارشناسی به عنوان نمونه‌ای از عوام‌گرایی کیفری در نظر گرفته شده است که اصول صحیح قانونی را کنار گذاشته است (Ramsay, 2008: 1) همچنین هنوز اثر بخشی این دستورات مشخص نشده است. برخی معتقدند این دستورات کارآمد نیستند. و به عنوان مثال در رابطه با جرایم جنسی، مانند برخی از حوزه‌های دیگر، شواهد کمی از اثربخشی دستورات پیشگیرانه وجود دارد. (Ashworth & Zedner, 2008: 37) در ادامه به برخی از این معایب پرداخته می‌شود.

۴/۱ نقض آزادی‌های اساسی

هرچند دستورات پیشگیرندهی مدنی، از این طریق که نسبت به کوچکترین رفتارهای هنجارشکن پاسخ سریع و مستقیم می‌دهد، امنیت اجتماعی را بهتر تأمین می‌کنند ولیکن از این نظر که آزادی‌های اشخاص را تحت‌الشعاع قرار می‌دهد مضر به نظر می‌رسد. (Waldron, 2003: 209) این امر خود عامل ناامنی، بی‌اعتمادی و سوءظن است. (Ramsay, 2012: 232) چراکه مداخله در زندگی خصوصی و مدنی افراد محسوب می‌شود. برخی بیان داشته‌اند که دستورات پیشگیرندهی مدنی از نوع

۳/۴ افزایش سرعت در پاسخ‌دهی به رفتارهای مخل نظم عمومی^۱

یکی از اهداف نظام پاسخ‌های کیفری، اعادهی نظم لطمه‌دیده از ارتکاب جرم می‌باشد. (Tahmasabi, 2017: 26) از اقتضائات آن سرعت در رسیدگی‌ها است. (Mulák, 2021: 2) زمانی که بین پاسخ به جرم و ارتکاب جرم فاصله‌ی زمانی زیادی محقق شود، این هدف نظام عدالت کیفری محقق نخواهد شد. نظر به فرایندمحور بودن رسیدگی‌های کیفری (شروع فرایند از کشف جرم، تحقیقات مقدماتی، تعقیب کیفری، رسیدگی‌های بدوی، رسیدگی‌های پژوهشی و اجرای احکام کیفری) پاسخ‌دهی به بزه‌ها از طریق دستورات پیشگیرندهی مدنی از سرعت بیشتری نسبت به رسیدگی‌های کیفری برخوردار خواهد بود. فلذا انتظارات بزه‌دیدگان از سرعت پاسخ‌دهی یا پیشگیری برآورده شده و همچنین پاسخ به انحرافات نیز با سرعت بیشتری واقع خواهد شد و از این طریق در اعادهی نظم لطمه‌دیده نیز مؤثر خواهد بود.

۳/۵ خطرزدایی از رفتارهای مخاطره‌آمیز

قوانین و فرآیندهای رسیدگی کیفری برای رسیدگی به رفتارهای منحرفانه یا سلسله‌ای از قصورها که جرم محسوب نمی‌شوند ولیکن مضر و بیانی از ارتکاب جرم در آینده هستند راهکاری ارائه نمی‌دهند. و این موضوع ممکن است احقاق حق و اجرای عدالت را با مشکل مواجه سازد و موجب نارضایتی آسیب‌دیدگان از این نوع رفتارها باشد. دستورات پیشگیرندهی مدنی در مرحله‌ی اول به تذکر بسنده نموده و در صورت اصرار به ارتکاب رفتار آن را با ضمانت اجرای تنبیهی مواجه می‌سازند.

¹ Public order

۴،۳ نقض اصل تناسب در پاسخ‌دهی به رفتارها

در حقوق کیفری اصل بر این است که مجازات اعمال شده باید با رفتار ارتكابی متناسب باشد. (Sabzevarinejad, 2023: 133; Yazdian Jafary, 2008: 155) دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی اصل تناسب رفتار و پاسخ را تحت‌الشعاع قرار می‌دهد چراکه شخص را از قرار گرفتن در موقعیتی که احتمال ارتكاب رفتار آسیب‌رسان را ایجاد می‌کند منع می‌کند. (Hoffman & MacDonald, 2010: 458-) (459) به عنوان مثال ممکن است کسی که در مترو اقداماتی انجام داده که آسیب‌رسان به جامعه می‌باشد از حضور در مترو منع شود. ممنوعیت از حضور در مترو به صورت دائم سنگین‌تر از رفتار ارتكابی توسط مرتکب محسوب می‌شود.

همچنین در حداقل و حداکثر زمان رعایت دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی نیز تناسبی مشاهده نمی‌شود. (Ashworth & Zedner, 2014: 88) به عنوان مثال دستور محدودیت سفر حداقل دو و حداکثر پنج سال می‌تواند اعمال شود. این در حالی است که دستور محدودیت نوشیدن الکل بین شش‌ماه تا دو سال می‌تواند اعمال شود. (Ashworth & Zedner, Ibid)

۴،۴ نقض اصل تفکیک قوا از طریق اعطای اختیارات مقررہ‌گذاری به صادرکنندگان دستور

در قضای کیفری، قضات از طریق قانونی نسبت به احراز جرم و اعمال مجازات اقدام می‌کنند که توسط مذاکره در مجلس تصویب شده است؛ ولیکن دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی، به نوعی جرم‌انگاری را به مقام صادرکننده‌ی دستور اعطا نموده است. (Simester & Von Hirsch, 2006: 180) این امر اصل تفکیک قوا را نیز مخدوش می‌سازد. از آن‌جا که

دستور رفتار ضد اجتماعی (ASBo)، اصل حداقل مداخله‌ی حقوق کیفری مغایرت دارد. (Ashworth & Zedner, 2010: 74-75) و از آن‌جا که اصل حداقلی بودن حقوق کیفری، ضامن آزادی‌های شهروندان است، این موضوع موجب تخدیش آزادی‌های اشخاص می‌گردد. به همین دلیل دادگاه‌های مدنی در انگلستان بر این باورند که کاربست این دستورات نباید با هدفی^۱ که دنبال می‌شود نامتناسب باشد (Ashworth & Zedner, 2014: 84) هر دسته از دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی هدف خاص خود را دارند. و در صورتی که اهداف دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی تأمین نشده و مداخله در زندگی خصوصی افراد باشد این دستورات نباید صادر شوند.

۴،۲ نقض اصل حاکمیت قانون

حاکمیت قانون در حقوق کیفری اقتضای این را دارد که رفتارهای ممنوعه به صورت موردی و شفاف در قانون کیفری مشخص شده و مجازات آن‌ها نیز مشخص گردد. ولیکن، دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی این اصل را نقض می‌کند (Cornford, 2012: 14-15) چرا که به دادگاه‌های مدنی اجازه می‌دهد هر زمان که احساس کردند رفتار مضر به جامعه (هرچند جرم نباشد) -بدون اینکه دقیقاً رکن مادی رفتار مشخص گردد- در حال ارتكاب است، به مرتکب تذکر داده و در مرحله‌ی دوم در صورت تکرار فعل یا ترک فعل وی را مجازات نمایند. (Methven & Carter, 2016: 88) در چنین مواردی هرچند ممکن است کلیت دستورات و موضوعات مشمول دستورات در قانون مشخص گردد اما به علت عدم شفافیت و عدم صراحت قانونی و تفسیربرداری قانون مخالف اصل حاکمیت قانون است.

^۱ مانند حفاظت اجتماعی در برابر رفتارهای ضد اجتماعی یا جلوگیری از ایراد آسیب در جرایم جدی جنسی.

اتهام متوجه یا منتسب به متهم باشد. برخی دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی فرصت دفاع کافی به متهم نمی‌دهند (متهم حق اعتراض ندارد) و به محض صدور محدودیت‌هایی را بر شخص بار می‌کنند. (Rodgers, 2023 [A]: 488) این موضوع ناقض اصل برائت خواهد بود.

۴٫۷ افزایش احتمال پرخاشگری شهروندان

دانش روانشناسی اجتماعی دو عامل مهم پرخاشگری^۱ را ناکامی^۲ (Breuer & Elson, 2017: 6) و تحریک بیرونی^۳ (Chermack & Berman, 1997: 1) معرفی می‌نماید. کنترل افراطی شهروندان و عدم احترام به حقوق و آزادی‌های مباح آنان موجب تحریک شهروندان خواهد شد و سرکوب‌گری آنان با پاسخ‌های نامتناسب با رفتار ارتكابی (پاسخ‌های رسمی شدیدتر از بزه یا انحراف) منجر به ایجاد حس ناکامی در آنها خواهد شد. این موضوع خود زمینه‌ساز ارتكاب رفتارهای پرخاشگرانه‌ی بعدی خواهد بود.

۵ نتیجه

امروزه سیاست جنایی به علت سهولت به کارگیری ضمانت اجرای مدنی و امکان کاربست سریع‌تر آنها نسبت به ضمانت اجرای کیفری از نهادهای حقوق مدنی به منظور پیشگیری جرم استفاده می‌نماید. سیاست جنایی به دنبال تشکیل جامعه‌ی بدون خطر در صدد مدیریت خطر پیش از ارتكاب جرم توسط شهروندان در سطح اجتماع است. مدیریت خطر، مفهومی جاافتاده در علم اقتصاد است و با توجه به سرمایه‌داری شدن نظام‌ها، این مفهوم به سیاست و حقوق کیفری نیز رسوخ کرده است. دولت‌ها از طریق مدیریت خطر درصد کنترل شهروندان برمی‌آیند. دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی یکی از تدابیری است که سیاست‌گذاران در راستای کنترل جرم در برخی از کشورها اتخاذ

اصل تفکیک قوا - به معنی تفکیک اختیارات حاکمیت بین قوای سه‌گانه- ضامن حفظ حقوق و آزادی‌های فردی و اجتماعی است، (Taheri, et al., 2023: 2141) فلذا دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی که به منظور حفظ نظم اجتماعی ایجاد شده‌اند، از طریق نقض این اصل حقوق و آزادی‌های فردی و اجتماعی را نیز مخدوش می‌کنند.

۴٫۵ عدم رعایت تضمینات دادرسی عادلانه

در رسیدگی‌ها به جرم، مجرم به علت ارتكاب جرم، وارد در فرایند رسیدگی می‌شود. این فرایند تحت قانون آیین دادرسی کیفری پیش می‌رود و در این قانون تضمینات لازم به منظور رعایت حقوق طرفین و جامعه در نظر گرفته شده است. در رسیدگی به دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در مرحله‌ی مدنی (مرحله‌ی اول) قواعد آیین دادرسی مدنی اعمال می‌شود و در مرحله‌ی دوم قواعد آیین دادرسی کیفری. این در حالی است که در مرحله‌ی اول نیز محدودیت‌هایی بار می‌شود که شاید از نظر شدت سبک‌تر از محدودیت‌های مرحله‌ی دوم باشد، ولیکن به هر حال محدودیت محسوب می‌شوند و اعمال هر محدودیت نیازمند رعایت تضمینات مربوط به دادرسی‌های کیفری است. (Nickel, 2013: 173-174) عدم رعایت تضمینات آیین دادرسی کیفری موجب تحدید و تهدید حقوق دفاعی متهم، حقوق شاکی و سایر اشخاص دخیل در رسیدگی خواهد شد.

۴٫۶ نقض اصل برائت

دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی و به طور کلی تدابیر قهرآمیز پیشگیری از ارتكاب جرم، مرحله‌ی اعمال محدودیت‌های تنبیهی را به پیش از اثبات جرم تسری داده‌اند. این در حالی است که محدودیت‌ها تنها باید زمانی بر شخص بار شود که یک فرایند کیفری شروع شده باشد (Ferzan, 2014: 505) و

³ Provocation

¹ Aggression

² Frustration

افزایش سطح بازدارندگی عام و خاص در جامعه می‌شود.

با توجه به اینکه علی‌رغم ماهیت تنبیهی، سرزنشگر و گاهی شدیداً سرکوبگر دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی، از همه‌ی اصول مسلم حقوق کیفری پیروی نمی‌نماید، کاربست آن‌ها در سطح کلان، پیامدهای منفی بسیاری را در پی دارد. این دستورات آزادی‌های اشخاص را تهدید و تحدید می‌نمایند، همچنین موجب تخدیش اصل حاکمیت قانون، تناسب بین جرم و مجازات، اصل تفکیک قوا، اصول دادرسی عادلانه و اصل برائت می‌گردد.

کاربست سیاست‌های کنترل جرم مبتنی بر دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در کشور ایران از نظر نگارندگان توصیه نمی‌شود. این موضوع شاید در کوتاه مدت منجر به کنترل جرم نسبت به شخص گردد ولیکن صرف‌نظر از پیامدهای منفی فوق‌الذکر از نظر روانشناسی اجتماعی منجر به تمامیت‌خواه‌سازی^۱ حاکمیت و پرخاشگری شهروندان خواهد شد. حکومت‌های توتالیتر در صدد کنترل‌گری شهروندان هستند و در این راستا به سرکوبگری از طریق پاسخ‌های رسمی شدید می‌پردازند. از نظر روانشناسی اجتماعی دو عامل پرخاشگری عبارتند از ناکامی و تحریک بیرونی. سرکوب شهروندان هم حس ناکامی را در شهروندان تقویت می‌کند و هم محرکی برای پرخاشگری‌های بعدی محسوب خواهد شد. فلذا در درازمدت کاربست سیاست‌های دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی به صورت افراطی برای همه‌ی شهروندان، می‌تواند نتیجه‌ی عکس داشته باشد. به جای اینکه در کنترل جرم موفق عمل کند می‌تواند بستر ارتکاب جرایم پرخاشگرانه (اعم از لفظی یا فیزیکی) را در آینده فراهم آورد.

کرده‌اند. این دستورات حقوق مدنی و حقوق کیفری را به هم پیوند زده و در یک فرایند دو مرحله‌ای در صدد پاسخ‌دهی تنبیهی و قهرآمیز به اشخاصی هستند که نشانه‌هایی از ارتکاب جرم در آینده و یا ارتکاب رفتارهای آسیب‌رسان به دیگران و جامعه در آن‌ها بروز می‌کند. در مرحله‌ی اول مطابق با مقررات آیین دادرسی مدنی علی‌الاصول توسط یک دادگاه مدنی دستور ماهیتاً مدنی صادر می‌گردد و هدف آن پیشگیری از ارتکاب جرم در آینده از طریق مدیریت خطر می‌باشد. سپس در مرحله‌ی دوم در صورت نقض دستور صادره از طریق فعل یا ترک فعل، متخلف به یک ضمانت اجرای کیفری محکوم خواهد شد. البته این دستورات همواره از سوی دادگاه‌های مدنی صادر نمی‌شوند و در موارد استثنائی توسط اشخاص دیگری که قانون اختیار صدور دستور را به آن‌ها اعطا کرده است نیز صادر می‌شوند. دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی اقسام مختلفی دارند که در قوانین برخی از کشورها از جمله انگلستان و ولز مورد اشاره قرار گرفته‌اند.

سیاست‌گذارانی که موافق کاربست دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی در سطح سیاست جنایی هستند معتقدند دستورات پیشگیرنده‌ی مدنی نوعی دفاع پیش‌دستانه از جامعه محسوب می‌شوند و پیش از تحمیل هزینه‌ها بر جامعه به علت ارتکاب جرم، به کنترل آن پرداخته و حفاظت عمومی را تأمین می‌نمایند. همچنین آن‌ها معتقدند که دولت بدون تحمل هزینه‌ی جرم‌انگاری می‌تواند به کنترل‌گری رفتارهای مخاطره‌آمیز بپردازد و از این طریق از هنجارهای اجتماعی و عمومی حمایت نماید. علاوه بر این سرعت پاسخ‌گویی به رفتارهای مخل نظم عمومی افزایش یافته و این موضوع موجب

^۱ Totalitarianism

منابع

- Angus, C. (2016). Serious crime prevention orders, NSW Parliamentary Research Service.
- Amirian, A. (2022). Effect and modeling of criminal policy as a response. *Political Sociology of Iran*, 5(7), 2006-2025. doi: 10.30510/psi.2023.286255.4295 [In Persian]
- Ardabili, M. A. (2014). *General criminal law*, first volume, Tehran: Mizan, 36th edition. [In Persian]
- Ashworth, A., & Horder, J. (2013). *Principles of criminal law*. Oxford University Press, USA.
- Ashworth, A., & Zedner, L. (2008). Defending the criminal law: Reflections on the changing character of crime, procedure, and sanctions. *Criminal Law and Philosophy*, 2, 21-51.
- Ashworth, A., & Zedner, L. (2010). Preventive orders: A problem of under-criminalization. *The boundaries of the criminal law*, 59-87.
- Ashworth, A., & Zedner, L. (2012). Prevention and criminalization: Justifications and limits. *New Criminal Law Review: An International and Interdisciplinary Journal*, 15(4), 542-571.
- Ashworth, A., & Zedner, L. (2013). Preventive Orders and the Rule of Law', in D Baker and J Horder (eds.), *The Sanctity of Life and the Criminal Law*, (pp. 45-68). Cambridge.
- Ashworth, A., & Zedner, L. (2014). Civil Preventive Orders, In *Preventive justice* (pp. 59-87). Oxford University Press.
- Ashworth, A., Zedner, L., & Tomlin, P. (Eds.). (2013). *Prevention and the Limits of the Criminal Law*. Oxford University Press.
- Barajas, F. P. (2007). An invading army: a civil gang injunction in a Southern California Chicana/o community. *Latino Studies*, 5, 393-417.
- Black, D. (1983). Crime as social control. *American sociological review*, 34-45.
- Breuer, J., & Elson, M. (2017). *Frustration-aggression theory* (pp. 1-12). Wiley Blackwell.
- Burney, E. (2002). Talking tough, acting coy: what happened to the anti-social behaviour order?. *The Howard journal of criminal justice*, 41(5), 469-484.
- Burney, E. (2013). *Making people behave: Anti-social behaviour, politics and policy*. Willan.
- Crawford, A. (2009). Governing through anti-social behaviour: Regulatory challenges to criminal justice. *The British Journal of Criminology*, 49(6), 810-831. doi: 10.1093/bjc/azp041
- Campbell, S., & Markesinis, B. S. (2002). *A review of anti-social behaviour orders*. London: Home Office.

- Chermack, S. T., Berman, M., & Taylor, S. P. (1997). Effects of provocation on emotions and aggression in males. *Aggressive Behavior: Official Journal of the International Society for Research on Aggression*, 23(1), 1-10.
- Coffee Jr, J. C. (1991). Paradigms Lost: The Blurring of the Criminal and Civil Law Models--And What Can Be Done About It. *Yale LJ*, 101, 1875-1893.
- Collins, J. (2020). Securing Labour Standards Through Preventive Criminalisation: New Lessons from Civil Preventive Orders. *King's Law Journal*, 31(3), 373-401.
- Cornford, A. (2012). Criminalising anti-social behaviour. *Criminal Law and Philosophy*, 6, 1-19.
- Delmas-Marti, M.R. (2019). The great systems of criminal Policy, translated by Ali Hossein Najafi Abrandabadi, Tehran: Mizan, 4th edition. **[In Persian]**
- Donkin, S. (2014). *Preventing Terrorism and Controlling Risk*, First Edition, New York: Springer.
- Elham, G. & Burhani, M. (2018). *An introduction to general criminal law: crime and criminal*, first volume, Tehran: Mizan, fourth edition. **[In Persian]**
- Fazeli Nik, F., & Niazpour, A. H. (2023). Contractual Justice Toward Corporate Crimes in Pre Trial Stage in Legal System of Iran and United States. *Journal of Legal Research*, 22(55), 337-366. doi: 10.48300/jlr.2022.345268.2070 **[In Persian]**
- Ferzan, K. K. (2014). Preventive justice and the presumption of innocence. *Criminal Law and Philosophy*, 8(2), 505-525. doi: 10.1007/s11572-013-9275-0
- Fenwick, H. (2013). Preventive anti-terrorist strategies in the UK and ECHR: control orders, TPIMs and the role of technology. In *Developments in counter-terrorist measures and uses of technology* (pp. 23-35). Routledge.
- Flint, J., & Nixon, J. (2006). Governing neighbours: Anti-social behaviour orders and new forms of regulating conduct in the UK. *Urban studies*, 43(5-6), 939-955.
- Gholami, H. (2012). C."iminal law as the last and the least resort. *Journal of Criminal Law Research*, 1(2), 41-65. **[In Persian]**
- Harcourt, B. E. (2012). Punitive preventive justice: A critique. *Forthcoming in Andrew Ashworth and Lucia Zedner, eds., PREVENTIVE JUSTICE*, Oxford University Press, University of Chicago Institute for Law & Economics Olin Research Paper, (599)
- Hart, H. M. (1958). The Aims of the Criminal Law. *Law and Contemporary Problems*, 23(3), 401-441.

- Hoffman, S., & MacDonald, S. (2010). Should ASBOs be civilised. *Criminal Law Review*, 6, 457-473.
- Husak, D. (2004). The criminal law as last resort. *Oxford Journal of Legal Studies*, 24(2), 207-235.
- Husak, D. (2005). Criminal law theory. *The Blackwell Guide to the Philosophy of Law and Legal Theory*, 107-121.
- Johnson, E.H.: The "what", "how", and "where" of prevention. In: Johnson, E.H. (Ed.): *Handbook on crime and delinquency prevention*. New York 1987, pp.1-44.
- James, M., & Pearson, G. (2006). Football banning orders: analysing their use in court. *The Journal of Criminal Law*, 70(6), 509-530.
- Katz, E. D. (2019). Criminal Law in a Civil Guise. *The University of Chicago Law Review*, 86(5), 1241-1310.
- Khodabakhshi, A. (2013). The fundamental distinction between civil law and criminal law. Tehran: S. D. I. L., second edition. **[In Persian]**
- Koohi Esfahani, K., Nadjafi Abrandabadi, A. H., & Farajiha, M. (2021). Transfer of Crime Control Policy; Is It Voluntary or Coercive? *The Journal of Islamic Law Research*, 22(2), 605-636. doi: 10.30497/law.2022.242161.3147 **[In Persian]**
- Lamb, H. R., & Weinberger, L. E. (2013). Some perspectives on criminalisation. *Journal of the American Academy of Psychiatry and the Law Online*, 41(2), 287-293.
- Lacey, N. (2001). Social policy, civil society and the institutions of criminal justice. *Australian Journal of Legal Philosophy*, 26, 7-25.
- Lazerges, Ch. (2021). An introduction to criminal politics, translated by Ali Hossein Najafi Abrandabadi, Tehran: Mizan, 9th edition. **[In Persian]**
- Maxson, C. L., Hennigan, K. M., & Sloane, D. C. (2005). "It's getting crazy out there": Can a civil gang injunction change a community?. *Criminology & public policy*, 4(3), 577-605.
- Matravers, M. (2013). On preventive justice. In *Prevention and the Limits of the Criminal Law* (pp. 235-251). Oxford University Press.
- Methven, E., & Carter, D. (2016). Serious crime prevention orders. *Current Issues in Criminal Justice*, 28(2), 227-238.
- Moss, D. A. (2004). When all else fails: Government as the ultimate risk manager. Harvard University Press.
- Mulák, J. (2021). Principle of the Speed of Proceedings and Right to an Adequate Length of the Criminal Proceedings: European Context and Czech Reflection. *Charles University in Prague Faculty of Law Research Paper No.* Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=3849244> or

- <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3849244>
- Muthaphuli, P. (2012). *Crime prevention and sentencing: a practical penological perspective* (Doctoral dissertation, University of South Africa).
- Nadzir, M. S. M., Ooi, M. C. G., Alhasa, K. M., Bakar, M. A. A., Mohtar, A. A. A., Nor, M. F. F. M., ... & Nor, M. Z. M. (2020). The impact of movement control order (MCO) during pandemic COVID-19 on local air quality in an urban area of Klang valley, Malaysia. *Aerosol and Air Quality Research*, 20(6), 1237-1248.
- Niazpour, A. H. (2010). *Agreementualization on criminal procedure*, Doctoral dissertation, Shahid Beheshti University, Faculty of Law, Department of Criminal Law and Criminology. [In Persian]
- Niazpour, A. H. (2011). From criminal law to contractual criminal law, *Criminal law doctorines*, 6(1), 49-66. [In Persian]
- Nickel, J. W. (2013). Restraining Orders, Liberty, and Due Process. *Prevention and the Limits of the Criminal Law*, 156-77.
- Ogg, J. (2015). *Preventive justice and the power of policy transfer*. Berlin: Springer.
- Ramsay, P. (2008). *The Theory of Vulnerable Autonomy and the Legitimacy of the Civil Preventative Order*. LSE Legal Studies Working Paper No. 1/2008, Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1091782>
- Ramsay, P. (2012). *The insecurity state: vulnerable autonomy and the right to security in the criminal law*. Oxford University Press, USA.
- Regoli, R. M., & Hewitt, J. D. (2008). *Exploring criminal justice*. Jones & Bartlett Learning.
- Rodgers, Z. (2023). Examining victims' experiences of Community Protection Notices in managing anti-social behaviour. *International Review of Victimology*, 29(3), 487-506. doi: 10.1177/02697580221081860 [A]
- Rodgers, Z. (2023). Understanding the policing practices associated with civil preventive orders and notices in England and Wales to regulate the conduct of society's perceived deviant others: A systematic review. *Policing*, 17, 1-23. [B]
- Roustaie, M., & Rahmanian, H. (2021). Privatization of Criminal Law in Consideration of Law on reducing the punishment of imprisonment. *The Judiciarys Law Journal*, 85(113), 161-184. doi: 10.22106/jlj.2021.137745.3724 [In Persian]
- Sabzevarinejad, H. (2023). Place of Proportionality principle between Punishment and offence in Criminal Law of Iran and England. *The Quarterly Journal of Judicial Law Views*, 22(77), 133-164. [In Persian]

- Sanders, A., Young, R., & Burton, M. (2010). *Criminal justice*. Oxford University Press, USA.
- Sears, C. (2010). Introduction: Sexuality, criminalization, and social control. *Social Justice*, 37(1 (119), 1-6.
- Shiri, A. (2018). Crime Policy-making in Control of Criminality. *Iranian Journal of Public Policy*, 4(3), 103-121. doi: 10.22059/ppolicy.2018.68429[In Persian]
- Simester, A. P., & Von Hirsch, A. (2006). Regulating offensive conduct through two-step prohibitions. In *Civilities: Regulating offensive behaviour*, 173-94.
- Taheri, M., Ghaderynamin, M., & Salehifaresani, A. (2023). The principle of separation of powers and the theories contained in it. *Political Sociology of Iran*, 5(11), 2141-2155. doi: 10.30510/psi.2022.346589.3566
- Tahmasabi, J. (2017). *Précis of the criminal procedure (basic and general concepts)*, Tehran: Mizan, 1st edition. [In Persian]
- Thomas, T., & Thompson, D. (2014). New civil orders to contain sexually harmful behaviour in the community. *British Journal of Community Justice*, 12(3), 19-33.
- Tulich, T., Murray, S., & Skead, N. (2021). Antipodean perspectives on preventive justice: The high court and serious crime prevention orders. *Griffith Law Review*, 30(2), 211-239. doi: 10.1080/10383441.2021.1925411
- Van der Aa, S. (2012). Protection Orders in the European Member States: Where do we Stand and Where do we Go from here?. *European journal on criminal policy and research*, 18(2), 183-204.
- Van Dijk, J. (1990). Crime Prevention Policy: current state and prospects. *Crime and criminal policy in Europe, Criminological research report*, 43, 205-220.
- Waldron, J. (2003). Security and liberty: The image of balance. *Journal of Political Philosophy*, 11(2), 191-210.
- Yazdian Jafary, J. (2008). The Principle of Proportionality between Crime and Punishment. *Journal of Comparative Law*, 0(14), 139-156. [In Persian]
- Zedner, L. (2007). Preventive Justice or Pre-Punishment? The Case of Control Orders. *Current Legal Problems*, 60(1), 174-203.
- Zedner, L. (2010). Pre-crime and pre-punishment: a health warning: Lucia Zedner calls for restraint. *Criminal Justice Matters*, 81(1), 24-25